

หัวใจไม่ยอมแพ้

R16003

ผมนายบุญเลิศ โกสุมา อายุ ๔๒ ปี เกิดที่ อำเภอ เดิมบางนางบวช จังหวัด สุพรรณบุรี ครอบครัวมีอาชีพทำนา ผมเป็นบุตรคนที่ ๒ ของครอบครัว การศึกษา จบปริญญาตรี จาก วิทยาลัยครูจันทระเกษม เมื่อจบจากวิทยาลัยครู ได้ไปเป็น อาจารย์พิเศษสอนอยู่ที่ สาธิต วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อยู่ประมาณ ๑ ปี แล้วจึงออกมาประกอบอาชีพส่วนตัว โดยกลับมาทำนาที่บ้าน และเปิดทำฟาร์มเลี้ยง ไก่ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะราคาขายไม่แน่นอน จึงหันกลับมาทำนาเพียง อย่างเดียว ช่วงนี้เองที่ทำให้ชีวิตเริ่มพลิกผัน จากการที่ ภรรยาขอแยกทางพร้อมกับ พาลูกสาวไปด้วย ทำให้ผมต้องอยู่ตัวคนเดียว จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้น

วันนั้นเป็นวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ ผมได้ไปตัดไม้ไว้ทำฟืนเผาถ่าน พร้อมเพื่อนบ้านอีกประมาณ ๔ คน ต้นที่ผมตัดเป็นต้นที่มีความสูงไล่เลี่ยกับสาย ไฟฟ้าแรงสูง แต่ก็อยู่ห่างจากสายไฟประมาณ ๒ วาได้ ผมจึงคิดว่าไม่น่าจะมี ปัญหา แต่อุบัติเหตุก็คือ อุบัติเหตุ มันเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด ขณะที่ผมตัดกิ่งไม้อยู่นั้น กิ่งได้ขาดออกจากลำต้นแล้ว แต่เปลือกของไม้กลับไม่ขาด มันจึงลอกออกมาเป็นทาง ยาว พอดีกับมีกระแสลมมาพัดกิ่งที่ผมตัดปลิวไปพาดกับสายไฟเข้า กระแสไฟฟ้าวิ่ง สู่ตัวผมทันที ทันทีที่กระแสไฟฟ้าช็อต ผมตัดสินใจโดดลงจากต้นไม้ด้วยความสูง ประมาณ ๑๐ เมตร นาทีแรกที่ตกถึงพื้นความรู้สึกก็คือ ซาไปหมด และปวดหลัง บริเวณเอว เพื่อนบ้านที่ไปด้วยกันก็ตกตะลึงยืนแข็งที่อกันไปหมด ผมต้องเรียกให้เขา ช่วยอีก จึงได้พากันไปส่ง โรงพยาบาลเดิมบางนางบวช หมอได้เอกซเรย์แล้วบอกว่า หลังหักห้ามเคลื่อนไหว แต่โรงพยาบาลนี้เป็นโรงพยาบาลระดับอำเภอ ซึ่งไม่มีหมอ กระดูก จึงส่งผมไปที่ โรงพยาบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเขาบอกว่ามีหมอ รักษากระดูก ที่เก่งประจำอยู่ แต่ขณะที่ผมไปถึงนั้น ปรากฏว่าหมอมคนที่เราต้องการ

ไปรักษาด้วยนั้น ได้ย้ายไปอยู่ที่อื่นในวันนั้นพอดี จึงไม่มีหมอเฉพาะทางรักษา จึงได้ถามพยาบาลว่า มีหมอกะตุกที่ไหนอีกบ้าง พยาบาลก็ตอบว่า มีที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดลพบุรี ผมไม่ขอเอ่ยชื่อโรงพยาบาลนี้ เพราะจะมีความเสียหายในบรรทัดต่อไป

เมื่อไปถึง โรงพยาบาล ก็เข้าทำการรักษา แต่ขณะที่นอนอยู่ใน โรงพยาบาลนั้น ไม่ได้มีการทำการรักษาแต่อย่างใด มีเฉพาะยาแก้ชักเสบ และยาแก้ปวดให้เท่านั้น นอนอยู่ประมาณ ๓ วัน แผลตามขาและก้นก็เริ่มเน่าและมีกลิ่นเหม็นออกมาเหมือนซากศพ จนถึงเวลาประมาณ ๑ ทุ่ม หมอได้เรียกแม่เข้าไปบอกว่า คนไข้จะตายภายใน ๒ ชั่วโมง ให้รีบไปผ่าตัดที่ โรงพยาบาลลพบุรี แล้วผู้ช่วยก็เซ็นรถที่ผมนอนมาไว้ที่หน้าตึก โดยไม่มีการดูแลว่าผมจะไปถึง โรงพยาบาลลพบุรีได้อย่างไร จนกระทั่งมีพลทหาร ๒ คน เดินมาถามแม่และไปเหมารถที่มาส่งคนไข้มาให้ ไปส่ง โรงพยาบาลลพบุรี เมื่อถึง โรงพยาบาลลพบุรี ก็ไม่มีคนมาดูแล บังเอิญผู้อำนวยการ ของโรงพยาบาล ได้ออกมาพบ และถามไถ่อาการ เมื่อทราบท่านก็ได้โทรศัพท์ ไปต่อว่า โรงพยาบาล โหดนั้น และทำการรับผมเข้ารักษา แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น แม่จึงพากลับบ้านมารักษาทางแผนโบราณต่อ ผมเริ่มรู้ว่าตัวเองเดินไม่ได้ แนนอน จิตใจก็เคืองคว้าง ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว แผลตามร่างกายก็ชักเสบ น้ำเหลืองก็ไหล

ปีแรก ผมช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ก็มีพ่อแม่และน้องคอยเซ็ดทำความสะอาดจับพลิก ซ้าย พลิกขวาอยู่

ปีสอง จึงเริ่มหัดนั่งเอง และเริ่มถัดไปมา พอถัดก้นก็เป็นแผล เปลี่ยนจากถัดเป็นคลาน เข่าและเท้าก็เป็นแผลแต่ก็ต้องทนอยู่ในสภาพเช่นนี้ อยู่อีกเป็นเวลา ๖ ปี

ปีที่ ๗ เริ่มพบธรรมะจากหลวงพ่ोजรัญ โดยการเปิดวิทยุฟัง หลวงพ่อได้กล่าวถึง อานิสงส์ของการสวดมนตร์ ว่ามีคนพิการได้สวดมนตร์ก็อยู่ประมาณ ๒ ปี เขาจึงเดินได้ ผมฟังคำสอนธรรมะจากหลวงพ่อ ผมจึงเกิดศรัทธา และเขียน

จดหมายไปหาหลวงพ่อก่อน แล้วอาการให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อก็ได้ส่งหนังสือสวดมนตร์ มาให้ผมก็ตั้งหน้า ตั้งตาสวด เข้า – เย็น ด้วยอานิสงส์การสวดมนตร์อีก ๕ เดือน ต่อมาผมได้รับการผ่าตัดจาก โรงพยาบาลศิริราช จนแผลหาย อาการเริ่มดีขึ้น ผม เริ่มคิดจะช่วยเหลือตัวเอง และทำงานให้เหมือนคนปกติทั่วไป ผมจึงคิดจะทำรณอน เพื่อจะได้เคลื่อนย้ายตัวเองได้ และไม่เกิดแผลกดทับ (และนี่คือจะธรรมหลวงพ่อก็คือว่า มีสติแล้วปัญญาจะเกิด) ผมเริ่มใช้ใบเลื่อยเล็กๆ นอนตัดเหล็กจากรถสามล้อหนึ่ง ผม เลื่อยอยู่ ๑๕ วัน และเริ่มประกอบอีก ๑๕ วัน จึงสำเร็จ

เมื่อผมเคลื่อนย้ายตัวเองได้ ผมก็เริ่มช่วยเหลือตัวเองไม่ว่าจะซักผ้า หรือ การ ทิ้งของเสีย เมื่อช่วยเหลือตัวเองได้ จึงเริ่มทำเพื่อคนอื่นบ้าง โดยการเริ่มเพาะชำกล้า ไม้ เช่น พักทอง พริก มะเขือ ฯลฯ แจกเพื่อนบ้าน จากการเพาะชำ ผมเริ่มปลูกข่า กระชาย เป็นงานอย่างละ ๑ งาน แล้วจึงเริ่มมาขายพันธุ์พืช ปักชำลำไย เมื่อทำ สำเร็จผมจึงชักชวนพ่อให้เลิกทำนาหันมาทำไร่สวนผสม ปลูกลำไยนอกฤดู ส้มโอ ไม่มีเมล็ด พืชผักอายุสั้นแซม จากพืชนา ก็กลายมาเป็นร่องสวน จากปีแรกที่ทำ ๑๐ ไร่ พอเข้าปีที่ ๒ ก็ขยายเป็น ๒๐ ไร่

บุญเลิศ โกลสุมา “ เกษตรกรรณอนทำ ”

ต่อมาคุณดวงดาว รัตนะ ที่เคยมาเยี่ยมได้เขียนจดหมายไปหา ไอทีวี บ้างเชิญอีกเหมือนกันที่เพื่อนบ้านข้างๆ ก็เขียนไป จดหมายสองฉบับจากต่างภาค เป็นเรื่องของคนๆ เดียวกัน จึงได้รับการพิจารณา ไอทีวี ให้ได้ออกรายการหัวใจไม่ ยอมแพ้ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ เป็นวันออกอากาศ ได้รับฉายาว่าเกษตรกรรณอนทำ คงเป็นด้วยอานิสงส์ของการสวดมนต์ภาวนาของผม ทำให้ผมได้พบผู้อุปการะขึ้นมา บางท่านก็ช่วยซื้อพันธุ์ไม้ แต่มีอยู่ ๒ ท่านที่ผมจะลืมเสียมิได้ คือ คุณอู๋ (วิลาวรรณ ระวังนาม) เจ้าของกิจการร้านคุณอู๋ จังหวัดนครปฐม ท่านได้กรุณานำผลิตภัณฑ์เพื่อ เสริมสุขภาพ มาให้ผมได้ใช้รักษาตัว คิดเป็นเงินประมาณ ๘ หมื่นบาท

ท่านต่อมาก็คือ ประธานบริษัทรอยัล เรนโบว์ เอง คุณเพชรพูนภรณ์ วงศานิตย์ ได้กรุณานำชาวนาโดมมาให้ผมได้ใช้อีก นอกจาก อานิสงส์ ของการสวดมนตร์ของหลวงปู่จรัญแล้ว ประสิทธิภาพของ ชาวนาโดมก็ทำให้ผมดีวันดีคืน จนสามารถลุกนั่งอย่างคล่องแคล่ว และเริ่มที่จะก้าวขาเดินต่อไปได้

ขณะที่ผมเขียนเรื่องอยู่นี้ ผมก็ยังเดินไม่ได้ด้วยตัวเอง ยังต้องใช้วอล์คเกอร์ช่วยอยู่ แต่หัวใจของผมยังไม่ยอมแพ้ ผมพร้อมจะก้าวต่อไป ทุกวันถ้าไม่เพลียจนเกินไปผมจะสวดมนตร์ทั้งเช้า และก่อนนอน เพื่อเป็นสิริมงคลกับตัวเอง และถ้าใครมีปัญหาผมก็จะให้กำลังใจ ให้สู้ชีวิตและแนะนำให้สวดมนตร์ขอพรจากหลวงปู่

ผมรอดพ้นจากการคิดฆ่าตัวตาย จากความท้อแท้มาได้ เพราะบารมีของหลวงปู่ ผมขอกราบขอพระคุณหลวงปู่ ขอให้หลวงปู่มีสุขภาพแข็งแรงอยู่เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรของทุกคนตลอดไป

กฎแห่งกรรม

กฎแห่งกรรมฝันได้ไหนเล่า
แหละคนเราเลือกเกิดได้ไหนหนอ
ความต้องการความอยากได้ ไฉนพอ
ความท้อท้อสำเร็จได้ไหนกัน

พิการเพียงร่างกายอย่าอายแอบ
แสดงแบบเยี่ยงอย่างคนสร้างสวรรค์
การพิกลพิการบ้างก็ช่างมัน

เพียงใจนั้นงดงามด้วยความดี
อย่าได้ทุกข์ อย่าได้ท้อจนต่อสู้อ
พิสูจน์ตนให้โลกดูให้รู้ค่า
ตราบยังมีดวงจิตชีวิตชีวา
ก็ยังมืมรรคาก้าวหน้าไกล
ไม่มีแขนไม่เป็นไรให้ใช้ขา
ไม่มีตาใช้สัมผัสผัดถนัดได้
ไม่มีขาจงใช้แขนทดแทนไป
เพียงมีใจมุ่งมั่นเท่านั้นพอ

ชีวิตต้องสู้

เกิดมามีชีวิต คิดต่อสู้อ
จงมองดูโลกกว้างอย่างสดใส
อุปสรรคมีมาฝ่าฟันไป
สุขทุกข์ได้ผ่านพบประสบการณ์
ชีพยังอยู่คู่ดินอย่าสิ้นหวัง
เพิ่มพลังสร้างแรงแห่งสังขาร
อยู่รื่นรมย์โลกวิไลไม่วายปราณ
คิดสุขสันต์วันใหม่ตั้งใจปอง
มีปัญหามากน้อยไว้คอยแก้
อย่าท้อแท้ชีวิตจิตเศร้าหมอง
หากยังเฝ้าใคาน้ำตานอง
ใครจะร้องกับเราก้เปล่าเลย

ความผิดหวังครั้งนี้ ซึ่ให้รู้
ถือเป็นครูทดสอบตอบเฉลย
อย่าให้มีครั้งใหม่มาทำลาย
แขนงหน้าเงยมองฟ้าอย่างทำทนาย
ถ้าเรล่มจมดินคนผินหนี
หาผู้มีความหวังยังไม่ส่าย
หากปรารมภ์ปมด้อยคอยอยากตาย
คงมิวายเขาหมิ่นสิ้นศักดิ์คน
ชัยชนะเรื่องรองมองข้างหน้า
สร้างคุณค่าทำใจให้เข้มข้น
แล้ววางแผนกำหนดและอดทน
จะข้ามพ้นอุปสรรคสู่หลักชัย

แต่คนพิการทุกคน

ความพิการคับแค้นทุกข์แสนเข็ญ
ใครอยากเป็นเห็นที่ไม่ดีแน่
ชีวิตคนผันผวนมากปรวนแปร
หนีเกิดแก่เจ็บตายใครหนีพ้น
อันตรายมีมากมายยากสังเกต
อุบัติเหตุเกิดได้ในทุกหน
ทั้งไม่เลือกเพศวัยใครมีจน
ถือเป็นผลกรรมเก่าเข้าตามทัน
อย่าสิ้นหวังหรือท้อจงต่อสู้

ถึงจะอยู่ที่ใดไม่ต้องห่วง
ทรงงเข็ดหน้ามุงฝาพื้น
เพียงใช้ความเชื่อมั่นเป็นบันได
คนพิการหาใช่ไร้ชีวิต
ยังมีสิทธิ์ที่จะก้าวหน้าได้
พิการร่างอย่าพาลพิการใจ
เพราะใครใครจะหยามหลู่คอยดูแคลน
การประชดพาใจให้ตกต่ำ
ยึดทางธรรมเป็นหลักใจหนักแน่น
ใจสงบยอมดับความคับแค้น
เข้าถึงแก่นหลักธรรมนำสุขครอง

บุญเลิศ โกสุมา
๑๒๖/๒ หมู่ ๕ ตำบล ท่งคลี
อำเภอเดิมบางนางบวช
จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๑๒๐
โทรศัพท์ ๐-๑๗๙๕-๘๕๕๐